

Arrest

nr. 307 384 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. AMELINCKX
Piet Nutenlaan 7/A
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HELDERWEIRT loco advocaat F. AMELINCKX en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, geboren te Bergen op Zoom op (...) 1979.

Op 24 mei 1999 werd de verzoekende partij aangehouden wegens diefstal met geweld. Zij werd hiervoor opgesloten in de gevangenis van Antwerpen tot 28 mei 1999.

Op 10 april 2014 werd de verzoekende partij aangehouden wegens gewone diefstal. Van 11 april 2014 tot 15 april 2014 werd zij hiervoor opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 24 september 2017 werd de verzoekende partij aangehouden wegens deelname aan vereniging en verdovende middelen. Van 25 september 2017 tot 29 november 2017 werd zij hiervoor opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

De verzoekende partij werd in eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden. Hiertegen heeft zij hoger beroep aangetekend.

Op 29 november 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grond gebied te verlaten t.a.v. de verzoekende partij.

Op 4 januari 2019 werd de verzoekende partij in eerste aanleg door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden.

Op 28 januari 2019 heeft de verzoekende partij tegen bovenvermeld vonnis hoger beroep aangetekend.

Op 21 januari 2021 velde het Hof van Beroep te Antwerpen haar arrest en verklaarde het hoger beroep onontvankelijk. De verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 8.000 euro.

Op 2 juni 2022 werd een Europees Aanhoudingsbevel (EAB) door de advocaat-generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen uitgevaardigd.

Op 31 januari 2023 werd de verzoekende partij aangehouden in Nederland voor eerder veroordeelde feiten.

Bij uitspraak van 18 april 2023 werd de overlevering van de verzoekende partij door de Rechtbank van Amsterdam toegestaan.

Op 26 april 2023 werd de verzoekende partij uitgeleverd van Nederland naar de Belgische gevangenis Nieuw Dendermonde voor de inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 4 december 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod van 10 jaar t.a.v. de verzoekende partij (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 16 december 2023 diende de verzoekende partij tevens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het bevel van 4 december 2023. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 306 351.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer :

Naam: J.

Voornaam: B.

Geboortedatum: (...)1979

Geboorteplaats: Bergen op zoom

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.12.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet, 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs; gewone diefstal. Felten waarvoor hij op 20.01.2021 werd veroordeeld door het hof van beroep tot een gevangenisstraf van 40 maanden.

Betrokkene was mee verantwoordelijk voor de praktische uitbating van de plantage. Gelet op de teruggevonden berichten en onderlinge contacten kan aangenomen worden hij reeds van bij aanvang betrokken was bij de exploitatie van deze cannabisplantage. De teelt van cannabis, in vereniging, vond plaats

In het kader van een met kennis van zaken professioneel ingerichte cannabisplantage. Daartoe werd een alleenstaande woning gehuurd, waarvoor een maandelijkse huurprijs van 950 euro en nutsvoorzieningen dienden betaald te worden.

De maatschappelijke Impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 jull 2002, Amrollah t. Denemarken; EHRM 10 Juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie In HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met Indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene werd op 29.11.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde sinds 26.04.2023 in België te zijn, hij werd uitgeleverd vanuit Nederland. Hij is in het bezit van zijn van een Nederlands ID-kaart, deze bevindt zich bij de griffe van de gevangenis van Nieuw Dendermonde. Betrokkene verklaarde de Belgische nationaliteit te hebben, echter legt betrokkene hier geen bewijzen van voor. Bovendien beschikt betrokkene niet over een nationaal Rijksregister.

Wat zijn familiale situatie betreft. Verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met een Belgische onderdane, J. A., geboren op (...)1980 met de Belgische nationaliteit. Zij zou woonachtig zijn te (...). Opmerkelijk, betrokkene wordt op heden niet bezocht in de gevangenis door zijn partner. Uit de bezoeksrelating blijkt bovendien dat betrokkene een (andere) echtgenote heeft.

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich eventueel kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Uit het administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven in Nederland of elders zouden verhinderen. Evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van zijn partner of zijn kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij betrokkene zou volgen naar Nederland dan wél een ander land. Indien zijn partner, hem niet zou wensen te vergezellen naaf Nederland of elders, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Het is bovendien te wijten aan betrokkene zijn buitensporig gedrag dat betrokkene moeilijkheden zal ondervinden bij het uitoefenen van zijn familieleven.

Tenslotte verklaarde betrokkene 2 minderjarige kinderen in België te hebben. Namelijk J. L., geboren op (...)2010 Wonend in (...). En J. M., geboren op (...)2012 wonend in (...). Uit het Rijksregister blijkt dat zij bij hun moeder J. A. verblijven. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zijn kinderen betrokkene slechts 1 keer kwamen bezoeken in de gevangenis.(nL op 27.05.2023). De moeder van zijn kinderen bezocht betrokkene

niet. Opdat een relatie tussen ouders en minderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond en kan evenmin afgeleid worden uit betrokkene zijn administratief dossier. Tot nog toe lagen de zorgen van de kinderen uitsluitend bij de moeder.

Het feit dat zijn partner en zijn minderjarige kinderen de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven en betrokkene familie heeft in België kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het feit dat hij een partner en kinderen heeft in België heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft bovendien niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is supérieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om (herhaaldelijk) feiten van openbare orde te plegen. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kind(eren) is dus ten eerste de vraag. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Het hoger belang en het welzijn van zijn minderjarig kind heeft een primordiaal, maar geen absoluut karakter. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en zijn (Belgische) kinderen niet betwist.

Bovendien kan betrokkene nog steeds bezocht worden door zijn kinderen in Nederland en kan gebruik gemaakt worden van moderne communicatietechnieken om contacten te onderhouden.

Wat overige familie betreft, verklaarde hij een zus en een moeder in België te hebben. Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn moeder en zus.

Betrokkene gaat niet akkoord met een tussenstaatse overbrenging. Hij wil enkel na zijn vervroegde invrijheidstelling terugkeren naar Nederland. Voor de procedure tot tussenstaatse overbrenging is geen toestemming van betrokkene nodig.

Voorts bevat het administratief geen informatie die toelaat te besluiten dat de betrokkene zou lijden aan een ziekte die hem verhindert om te reizen of om terug te keren naar het Nederlands grondgebied. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nederland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: "Geen ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid".

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

De verwerende partij voert aan in haar beslissing van 04/12/2023 dat:

"Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij"

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en zijn verblijfsadres in Nederland is (...).

Verzoeker werd bij arrest van 20/01/2021 van het Hof van Beroep Antwerpen inderdaad veroordeeld inzake druggerelateerde feiten. Op 02/06/2022 heeft de advocaat-generaal bij het Hof van Beroep Antwerpen een Europees Aanhoudingsbevel (EAB) uitgevaardigd lastens verzoeker (stuk 2).

Bij uitspraak van 18/04/2023 werd de overlevering van verzoeker (mede op verzoek van verzoeker om dichter bij zijn kinderen te kunnen zijn) door de Rechtbank van Amsterdam toegestaan (stuk 2).

Verzoeker aanvaardt zijn straf en voert deze sinds 26/04/2023 tot op heden uit in de gevangenis te Dendermonde (stuk 3).

Verzoeker is allerminst trots op deze veroordeling en begrijpt maar al te zeer dat feiten zoals deze absoluut niet door de beugel kunnen.

Verzoeker is geenszins nog dezelfde persoon als diegene die de feiten enkele jaren geleden gepleegd heeft.

Als vader van 2 jonge kinderen wenst verzoeker ten volle zijn verantwoordelijkheid te nemen.

Hij wenst een 2de kans te krijgen teneinde - na afloop van de detentieperiode - aan te tonen dat hij wel degelijk een heel ander persoon is geworden die op heden absoluut geen enkele bedreiging (meer) vormt voor de openbare orde.

Hij zet op heden dan ook volledig in op zijn reclassering teneinde na de detentieperiode opnieuw zijn plaats in te nemen in de maatschappij op een geheel positieve en nuttige wijze.

Verzoeker volgde gedurende de période januari 2022 tot december 2022 wekelijkse individuele therapie gericht op het vergroten van inzicht in het ontstaan en voortbestaan van patronen in denken, voelen en doen (stuk 4).

De reclasseringsambtenaar in Nederland oordeelde op 26/05/2023 dat er een laag recidiverisico aanwezig is alsook een laag risico aangaande geweld (stuk 4).

Op heden stellen ook zowel de PSD van de gevangenis als de gevangenisdirectie dat er geen disciplinaire problemen zijn en verzoeker aan het werk is in de werkhuizen (stuk 5-6).

Zij verwijzen tevens haar het breed netwerk waarop verzoeker beroep kan doen.

Ook het risico op ontvluchting en recidive wordt door de directie en de PSD laag ingeschat (stuk 5- 6).

De actuele relevantie van de gepleegde feiten dient dan ook in aanmerking genomen te worden, dewelke geenszins nog dezelfde relevantie is ten opzichte van een aantal jaren geleden op het moment van de feiten zelf.

Ten opzichte van het negatievere verleden van verzoeker dienen de 'positieve' elementen in aanmerking genomen te worden zoals hierboven besproken en dient de afweging gemaakt te worden.

Dat de openbare veiligheid en de openbare belangen belangrijk zijn in deze afweging, zal verzoeker effectief niet ontkennen, doch dient in deze afweging ook afdoende rekening gehouden te worden met de bovenstaande elementen in het voordeel van verzoeker.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij op heden geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"Artikel 8 EVRM bepaalt: "Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals verwerende partij zelf in haar beslissing voorhoudt kan het inderdaad niet betwist worden dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Echter vermeldt de bestreden beslissing verkeerdelijk (!) dat verzoeker een duurzame relatie zou hebben met Mevrouw A. J., geboren op (...)1980, wonende te (...).

Mevrouw A. J. is evenwel de ex-partner van verzoeker, waarmee verzoeker twee minderjarige kinderen heeft (stuk 7):

-L. J., geboren te Brasschaat op (...)2010, thans 13 jaar oud en,

-M. J., geboren te Brasschaat op (...)2012, thans 11 jaar oud.

A. J. en verzoeker zijn bijna 10 jaar geleden uit elkaar gegaan.

Op heden heeft verzoeker een nieuwe partner, Mevrouw S. D. W., met wie hij samenwoont en hem steunt tijdens de detentie.

Bij bemiddelingsakkoord van 06/01/2015 (stuk 8) werd volgende verblijfsregeling uitgewerkt voor de minderjarige kinderen van verzoeker:

"L. en M. verblijven gedurende de week bij moeder.

Zij verblijven bij vader wekelijks, alternerend in de pare weken van vrijdag 18.00 uur tot zaterdag 18.00 uur en de onpare weken van zaterdag 18.00 uur tot zondag 18.00 uur.

Als het weekend van vader ingaat op vrijdag, dan komt vader L. en M. ophalen bij moeder thuis. Moeder komt de kinderen bij vader ophalen op zaterdag 18.00 uur. Als het weekend van vader ingaat op zaterdag, dan brengt moeder de kinderen naar vader op zaterdag 18.00 uur. Vader brengt de kinderen terug naar moeder op zondag 18.00 uur. "

Dit bemiddelingsakkoord werd tot voor de aanhouding van verzoeker stipt uitgevoerd (cfr. stuk 6). In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt heeft verzoeker dan ook (nog steeds) een zeer goed contact met zijn kinderen en ex-partner (stuk 9).

Verzoeker zag tot voor zijn detentie zijn kinderen élk weekend.

Op heden is er bijna dagelijks virtueel contact met vanuit de gevangenis (stuk 10), alsook zijn de kinderen hun vader éénmalig komen bezoeken in de gevangenis, samen met zijn huidige partner S. D. W. (stuk 6 en 11).

Dat verwerende partij tracht te alluderen op het feit dat de kinderen verzoeker "slechts" één keer zijn komen bezoeken en dat Mevrouw A. J. "opmerkelijk" nog niet op bezoek is gekomen, is dan ook volkomen onterecht en manifest foutief.

Het weze herhaald: Mevrouw A. J. is de ex-partner van verzoeker en verzoeker heeft bijna dagelijks virtueel contact met zijn kinderen!

Verder gaat het dan ook absoluut niet op om te zeggen dat er "geen onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezinsleven in Nederland of elders zouden verhinderen", of te stellen dat er "geen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien de ex-partner en de kinderen verzoeker zouden volgen naar Nederland".

Verzoeker en zijn ex-partner zijn al om en bij de 10 jaar uit elkaar, de twee minderjarige kinderen hebben hun hoofdverblijf bij moeder in België, gaan in België naar school en alle sociale en familiale aspecten van hun leven spelen zich af in België (stuk 12).

Er is eveneens een duidelijke omgangsregeling bepaald voor de kinderen, die al een aantal jaren stipt en correct wordt uitgevoerd.

Bovendien is het (overeenkomstig het bemiddelingsakkoord) aan verzoeker om zijn kinderen te komen ophalen/terug te brengen bij moeder om de overeengekomen verblijfsregeling uit te voeren.

Indien verzoeker het grondgebied moet verlaten en een inreisverbod van 10 jaar zou worden opgelegd, betekent dit dat de overeengekomen verblijfsregeling niet meer kan worden uitgevoerd én dat verzoeker bijgevolg zijn kinderen de komende 10 jaar niet meer kan zien.

De beslissing van 04/12/2023 schendt dan ook flagrant het gezinsleven van verzoeker. Maar er is meer.

Ook de zus van verzoeker (en niet de moeder, zoals de beslissing van 04/12/2023 verkeerdelijk vermeld) E. J., geboren te Borgerhout op (...)1977, verblijft duurzaam in België (te (...)) (stuk 13).

E. J. heeft op haar beurt twee kinderen, T. B. en D. B. zijnde de neefjes van verzoeker (stuk 14).

Helaas is de familie van verzoeker een tijdje geleden geconfronteerd met het overlijden van een derde kindje van E. J.

De familie komt bijgevolg jaarlijks samen om het graf van het overleden kindje te bezoeken.

De verwerende partij hield dan ook onvoldoende rekening met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Er kan dan ook een schending artikel 8 EVRM worden weerhouden.”

De Raad stelt vast dat de middelen die de verzoekende partij uiteenzet, identiek zijn aan de middelen die zij heeft uiteengezet in haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2023, dat gekend is onder het rolnummer 306 351. De Raad verwijst integraal naar de bespreking van deze middelen in de zaak met rolnummer 306 351. In deze zaak werden de middelen van de verzoekende partij verworpen. Aangezien de Raad de volledige bespreking van de middelen herneemt, wordt ook huidig beroep verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU

